

[Holger Larsen.]

som sagt, været Venstres Opfattelse, men nu kommer det ærede Medlem og sætter ind paa det modsatte, nu da Regeringen har taget Hensyn til Leveomkostningerne, bl. a. naturligvis fordi den højtærede Socialminister, som han sagde i sin Fremsættelsestale, har bygget dette Lovforslag op saaledes, at det kunde have nogen Sandsynlighed for at blive gennemført, nogen Sandsynlighed for at kunne tiltale Partierne. Nu da man har sagt, at man maa nærme disse Grupper mere til hinanden, saa ved det ærede Medlem ikke andet at kritisere end, at Københavnerne faar for lidt. Det skal i høj Grad interessere mig at se en Indsats fra det ærede Medlem, som gaar ud paa at give Københavnerne betydelig højere Takster, og jeg skal love det ærede Medlem, at vi fra vor Side skal slutte os til det. (C. O. Pedersen: Det vil jeg tro!). Men det maa bare ikke ske paa Bekostning af Landboerne, ikke paa Bekostning af den Forhøjelse, der nu er sket for Landboernes Vedkommende.

Der er ogsaa en anden Side af Sagen. Det ærede Medlem regner ud, at disse 54 Kr. om Aaret er kun 7 Ø. om Dagen, og hvor kan man i den Forbindelse tale om Sult? Det ærede Medlem ved udmærket godt, at med de 600 Kr. for Landets Vedkommende, med de lave Understøttelser for enligsttillede, maa disse Mennesker sulte, de er slet ikke i Stand til at skaffe sig det nødvendige til Livets Ophold. Jeg vil gerne læse et Brev, der er taget lige ud af Livet, jeg har faaet det fra en Sogneraadsformand, jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til at oplæse det, det er ganske kort. Brevet tegner et Billede af Forholdene, saaledes som de i Virkeligheden er. Det er en Kvinde, som skriver til Sogneraadet:

„Undertegnede tillader sig herved høfligst at andrage det ærede Sogneraad om muligt at faa et personligt Tillæg til min Aldersrente, da jeg ikke kan klare mig med det, jeg faar. Jeg lider meget af Gigt og bruger ikke saa lidt til Medicin, ca. 4 Kr. pr. Maaned.“

Naar alle Udgifterne er klaret, bliver der ikke meget at leve for. Og denne fattige Kone gør op, hvorledes hele Regnskabet ser ud, og det viser sig, at Huslejen pr. Maaned er 16 Kr. 67 Ø., Sygekasse 4 Kr., Medicin 4 Kr. og Lys 1 Kr.; hun er altsaa kommet op paa 25 Kr. 67 Ø., og da hun faar 31 Kr. 50 Ø. i Understøttelse, er der 5 Kr. 83 Ø. til Kosten, men der er intet til Brændsel. Jeg tror, det ærede Medlem vil forstaa, at naar Forholdene ligger saaledes ude i det

virkelige Liv, havde vi Ret til at sige, at det, der skete ved Nedskæringen, var i Virkeligheden, at mange, mange gamle kom til at sulte.

Se, hvis man har 6 000—7 000—8 000 Kr. om Aaret i Indtægt, er 50 Kr. naturligvis ikke meget, men har man saa smaa Indtægter, som de aldersrentenydende har, er selv 54 Kr. — eller 14 Ø. om Dagen for Ægtepar — Penge. Hvis det ærede Medlem ikke forstaa det, vil jeg anføre et Eksempel, som muligvis kan anskueliggøre det for ham. Jeg vil minde om, at det ærede Medlems Partifæller i det andet høje Ting — og for øvrigt ogsaa hernede — for en Maaned siden gik meget stærkt imod et Forslag om Brændsel til de gamle. Jeg er nu ikke bange for at sige, at de gamle fryser i Vinter, til Trods for at Vinteren ikke er særlig streng, fordi der er Kommuner, der ikke er i Stand til at give dem Brændselshjælp. Men hvorledes kunde man have afhjulpet dette? Ved at vedtage Brændselsforslaget, som ikke kostede 7 Ø., men kun 3 Ø. om Dagen. Jeg vil bede det ærede Medlem om, at han, naar han igen begynder at omsætte Kroner til Øre, da vil beskæftige sig med Brændselspengene; for 3 Ø. om Dagen kunde det ærede Medlem og hans Partifæller altsaa have bevirket, at de gamle i vort Land ikke behøvede at sidde og fryse i Vinter. Og det ærede Medlem kan jo gøre en Indsats endnu, for der ligger jo et Forslag herom i det andet høje Ting, og hvis det ærede Medlem virkelig har Kærlighed til Københavns gamle og de øvrige gamle ud over Landet og ikke regner 7 Ø. om Dagen for ret meget, saa er der Grund for ham til at gaa ind i et Arbejde for at skaffe bare de 3 Ø. frem, saaledes at de gamle i vort Land kan faa Brændsel.

Nej, jeg tror ikke, det ærede Medlem kan hyppe partipolitiske Kartofler paa denne Sag. Det viste sig jo ogsaa, at da det ærede Medlem i Slutningen af sin Tale kom ind paa finansielle Betragtninger, maatte han følge det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og tale om de øvriges Udgifter, som dette Lovforslag medfører. Hvor kan det ærede Medlem dog tro, at man kan gaa ud til Befolkningen og sige, først at de Understøttelser, der gives, er alt for lave, og derefter: men det koster alt for meget! Det lader sig nu en Gang ikke gøre.

Jeg skal ikke forlænge denne Debat yderligere. Til det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen vil jeg sige, at jeg — lige som den højtærede Socialminister — fandt, at han talte overordentlig fornuftigt, og jeg